

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Avrel. Avgvstini Confessionvm Libri X

Augustinus, Aurelius

Coloniae, 1646

Cap. XIII. Mediolanum ad docendam Rhetoricam missus à S. Ambrosio paterne susceptus est: cujus sola facundia initio delectabatur, rerum contemptor.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10120

1. Vbique in vitia effunditur iuventus, nisi seve-
riori disciplina coërceatur, proni enim sunt ab
adolescencia, & præcipue in illa, sensus homi-
nis ad malum. Non reperit S. D. everfiones Car-
thaginenses Romæ, in alia tamen vitia discipu-
lorum incurrit. Nihil iuventuti & Reipublicæ
perniciosius est iis Academiis & Gymnasiis, ubi
curæ pietatis negligitur. Recte hæc dixeris esse
seminaria flagitiosorum hominum & publica-
rum calamitatum, unde redeunt iuvenes do-
mum, *sine scientia, sine conscientia, sine pecunia*; in-
docti, impii, prodigi, ut conqueritur S. Anton. 3 p. sum.
Theol. t.
5. 5. c. 2.
5. 11.
2. Expendant avari S. D. fulmen. Lucrum lu-
teum, cum apprehenditur, manum inquinat non
tam corporis quam animi, siue voluntatem, quæ
inmodico opes cumulandi studio peccat.
3. Ille perfecto odio odit peccatorem, qui dolet
illum Deo esse contrarium, non sibi; & ideo il-
lum detestatur, exemplo S. D.

C A P. XIII.

*Mediolanum ad docendam Rhetoricam mis-
sus à S. Ambrosio paterne susceptus est,
cuius sola facundia initio delectabatur, re-
rum contemptor.*

1. **I**Taque, posteaquam missum est à Me-
diolano Romam ad Præfectum urbis,
ut illi civitati Rhetoricæ magister provide-
retur, impertita etiam evectione publica,
ego ipse ambivi per eosdem ipsos Mani-
chæis vanitatibus ebrios (quibus ut carerem,
ibam, sed utrique nesciebam) ut dictione
proposita me probatum, Præfectus tunc Sym-
machus mitteret. Et veni Mediolanum ad
Ambrosium Episcopum, in optimis notum
orbi terræ, pium cultorem tuum: cuius tunc

eloquia strenue ministrabant *adipem frumenti* tui, & lætitiā olei, & sobriam vini ebrietatem populo tuo. Ad eum autem ducebar abs te nesciens, ut per eum ad te sciens ducerer. Suscepit me paterne ille homo Dei, & peregrinationē meam satis episcopaliter dilexit.

2. Et eum amare cœpi, primo quidem non tanquam doctorem veri, quod in Ecclesia tua prorsus desperabam, sed tanquam hominem benignum in me. Et studiose audiebam disputantem in populo, non intentione qua debui, sed quasi explorans ejus facundiam, utrum conveniret famæ suæ: an major minorve proflueret, quam prædicabatur. Et verbis ejus suspendebar intentus, rerum autem incuriosus & contemptor adstabam, & delectabar suavitate sermonis: quanquam eruditioris, minus tamen hilarescentis atque mulcentis, quam Fausti erat, quod attinet ad dicendi modum. Cæterum rerum ipsarum nulla comparatio. Nam ille per Manichæas fallacias aberrabat, iste autem saluberrime docebat salutem. Sed longe est à peccatoribus salus, qualis ego tunc aderam: & tamen propinquabam sensim, & nesciebam.

Psal. 118,
255.

V S V S.

1. Iterum S. D. exponit occultas Divinæ Providentiæ vias, quæ cum sensim non cogitantem, per eos ipsos nescientes ad salutem ducebat, qui eum à salute scientes averterant.
2. Benignitas & humanitas virtutes sunt ad errantes corrigendos, non solum opportuniæ, verum & necessariæ, ut merito dixerit B. Franciscus Borgia *homini nihil contigisse humanitate melius*, addo & benignitate. Sic certe cepit S. Ambrosius S. Augustinum, & salutari exemplo

iis præluxit, qui in conversione hæreticorum elaborant.

3. Magna est verbi Dei efficacia, ad quod audiendum inducendi sunt, quibus possunt modis, in qui alienam Religionem sectantur. Procurandi tamen ejusmodi concionatores, qui facundia & suavitate polleant, sic enim rerum licet contemptores & incuriosi, dum attendunt verbis, & ad eloquentiæ suavitatem cor aperiunt, gradatim res quoque ipsas, & veritatem admittunt. ut seq. c. de se testatur S. D.

CAP. XIV.

Ab Ambrosio persuasus credidit, Scripturas veteres, & Fidem Catholicam recte defendi posse adversus Manichæos: quibus relictis, Academicorum more fluctuans, Catechumenus esse statuit.

1. **C**VM enim non satagerem discere, quæ dicebat; sed tantum, quemadmodum dicebat, audire (ea mihi quippe jam desperanti ad te viam patere homini, inanis cura remanserat) veniebant in animum meum simul cum verbis, quæ diligebam, res etiam, quas negligebam. Neque enim ea dirimere poteram. Et dum cor aperirem, ad excipiendum quam diserte diceret, pariter intrabat quam vere diceret, gradatim quidem. Nam primo etiam ipsa defendi posse, mihi jam cœperant videri: & fidem catholicam, pro qua nihil posse dici adversus oppugnantes Manichæos putaveram, jam non impudenter asseri existimabam: maxime audito uno atque altero, & sæpius ænigmate soluto de Scripturis veteribus. Vbi cum ad 2 Cor. 3. 6. *literam acciperem, occidebar spiritualiter.*

2. Itaq; plerisq; illorum librorum expositis